

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

MARIA A. TUBAU.

L'eseena es á casa sèva:
 ab son talent exquisit,
 broda 'l detall més petit
 y l' engrandeix y l' eleva.
 Fina sense afectació,
 siga nena, siga dona,
 ni un sol moment abandona
 l' esprit y la distinció.

LO QUE POT L' ATREVIMENT.

Mentres l' Emilio contemplava las bombollas que feya 'l café al disòldres lo sucre que hi anava tirant, en la taula del seu costat mateix tres ó quatre subjectes d' edat respectable y levita y armillero d' or tant respectables com l' edat, sostenían una conversa en veu alta.

—La veritat —deya un d' ells,—no sabia que don Pere dongués tant dot á la seva filla...

—Vaya! Cent mil duros lo dia que 's casi y al morir ell, ja se suposa que l' única hereva serà la noya.

—¿Sab que cent mil duros son un suma molt bonica? Y sent com es la noya bastant agraciada y no menos elegant, extranyo com á horas d' ara no s' ha casat...

—¡Oh! L' avaricia de D. Pere ho explica perfectament. Pot contar que avants no soltará la mosca dels cent mil duros, s' hi mirará una mica y exigirá en lo jove que li demani la filla una infinitat de circumstancias que no tots los joves del dia reuneixen...—

L' Emilio s' ha olvidat completament del café. y ab los ulls fixos en un ángul de la taula, está escoltant lo colòqui dels senyors respectables, sense perdre una sola paraula.

—Y tinch entés,—segueix dihent un d' ells,—que ara acaba de construhirse una gran casa... per viurehi...

—¡Ja ho crech! Una finca preciosa. Aquest dia precisament vareig anar á véurela...

—¿Ahont la tè?

—Al carrer del Consell de Cent, ¿sab? Es aquella casa que tè las persianas blavas y que fins al primer pis es tota de pedra de Girona... Vuyt balconcs d' amplada y quatre pisos... Ja li dich jo que hi ha gastat la plata de veras...

—Vaya! Que 'l que arreplegui la noya farà un negoci rodó... ¡Jo fos jove!...—

L' Emilio no s' pot ja aguantar més: beu lo café d' una glopada, paga precipitadament, y surt al carrer suant com un negre y murmurant una y un' altra vegada:

—¡Cent mil duros de dot! ¡una casa de vuyt balcones d' amplada y quatre pisos! ¡filla única!.. ¡Y aquell senyor deya que si ell fos jove...! Pues bè: jo 'n soch: pit y fora.

Avants de seguir la narració, precis es fer lo retrato y donar als lectors una idea de qui es l' Emilio

Fill d' una familia modestíssima y dotat d' una inteligencia clara y superior, l' Emilio havia passat varios anys fentse l' ilusió de que estudiava per advocat... Del café al cassino y del cassino al billar, transcorrian los dias y las senmanas sense que l' home s' acostés á l' Universitat; pero si durant lo curs l' Emilio no 's fixava en aquest olvit involuntari, al venir la fetxa dels exámens, la fenomenal carbassa que se 'n duya li feya recordar la sèva distracció.

Tenia ja vintisis anys, comensava ja á perdre l' esperansa d' acabar la carrera, veyá allá al lluny un porvenir no gayre agradable, y ab tot, l' humor innat que l' acompanyava no sufría la més mínima alteració.

Era lo que 's diu un home de xispa: per apuros que passés, sabia sortirse de tot ab los recursos del seu ingeni, y ni en las épocas de més penuria havia deixat de fumar lo seu puro, ni d' anar al café, ni de dinar y sopar com si tal cosa.

A més d' aixó, era elegantot, s' explicava ab vivesa y eloqüencia y sabia presentarse per tot, sense que res ni ningú l' imposés.

Ara que ja 'l coneixen, torném al nostre assumpto.

Anánten á retiro, l' Emilio no va fer altra cosa que donar voltas y més voltas als cent mil duros de la filla de D. Pere...

—¡Quí sab!—deya ell, aturantse cada tres ó quatre passos,—la fortuna tè uns capritxos tant inexplicables! Tal vegada la sort no ha volgut casar á aquesta noya per reservármela per mi...—

Al ser al llit, va comensar á tirar plans y fer combinacions, y al cap d' un parell d' horas tenia ja madurat lo seu projecte.

—Demá mateix m' hi aboco; ara dormím.

A las nou del dematí l' Emilio ja 's passejava pèl carrer del Concell de Cent.

—Potser es massa d' hora; pero ¡qué diable! 'ls avaros acostuman á ser matiners.

Y sense vacilacions, resolt com sempre en todas las sèvas cosas, pregunta al porter en quin pis viu D. Pere, y puja escalas amunt.

Truca á la porta que li han indicat, demana pèl senyor y al cap de vint segons se troba en presència del rich propietari.

Don Pere se 'l mira ab certa desconfiansa, indicantli que s' assenti: l' Emilio s' inclina ab pasmosa serietat y passa á ocupar una butuca al costat del avaro.

—Vosté dirá.

—Ja veurá: entre personas de món s' acostuma anar dret al assumpto: escoltim. Jo, mal m' está 'l dirho, soch tant intelligent com desgraciat. La mèva familia havia ocupat una posició brillantíssima: pero revessos de fortuna y una pila de complicacions que sería ocios enumerar, m' han

posat en lo cas de tenirme de guanyar la vida treballant. Tinch cop de vista, conech molta gent, sè navegar pèl mar dels negocis y 'n faig alguns de molt profitosos; perque, aixó sí, allá hont veig mil duros á guanyar honradament, m' hi tiro com un lleó... ¡Va comprenent?

—Psè! Fins ara... no gayre.

—Pues ara vaig al cas. Se 'm presenta ocasió per casarme ab una criatura preciosa per la sèva persona y pèl dot que l' acompanya. Cent mil duros me sembla que valen la pena de fer alguna tentativa... ¿no ho creu aixís?

—Realment: ¡cent mil duros! ¡dos millons de rals!

—Pues bè, si vosté 's presta á ajudarme, jo li donarè la mitat d' aquest dot, tant bon punt me casi ab la noya.

—¡Qué diu! ¿y en qué ha de consistir la mèva cooperació.

—Es molt senzill: lo pare d' ella no me la concedirá si jo no provo que conto ab una fortuna regular. Vosté, que tè molta representació é inspira confiansa, no ha de fer altre cosa que assegurar al mèu futur sogre que jo posseheixo trenta ó quaranta mil duros, dels quals vosté n' es depositari... Ab aquesta petita superxeria, jo alcanço la nena y vosté guanya un milló de rals en un santiamen.

—Pot contar ab mí en tot y per tot.

—Perfectament; dintre d' un quart vindré á ultimar lo negoci: necessito sortir per adquirir certs datos.

—Aquí mateix l' espero.—

L' Emilio baixa l' escala, posa un duro en mans del porter y li pregunta:

—¿Cóm se diu D. Pere d' apellido?

—Vidal.

—¿Y la sèva filla quin nom tè?

—Senyoreta Matilde..

—Basta: ja 'n tinch prou.—

Y girant qua, torna á presentarse davant del avaro.

—Hola—diu aquest,—¿ja és aquí?

—Si senyor: escolti ab atenció.

—Digui

—Tinch l' honor de demanarli la ma de la sèva filla Matilde.

—¿Cóm!...

—Lo rich y conegut propietari D. Pere Vidal sab perfectament, perque ell me la guarda, que jo dispo de una fortuna que no baixa de quaranta mil duros. Pot informarse: ell li dirá si es veritat...

—¡Pero!.. ¡Si D. Pere Vidal soch jo! ¡Si vosté lo que fa es demanarme la filla, en lloch de donarme 'l milló de rals que m' ha promés!

—Jo faig lo que hi dit y res més. Vosté, com á pare de la sèva filla, 'm dona la noya y 'l dot; pero com á D. Pere Vidal s' embolsa cinquanta mil duros que jo li entregarè religiosament.—

D. Pere 's queda un moment sense sapiguer qué respondre. De repent desapareix y torna portant de la ma á la senyoreta.

—Noya,—li diu ab solemnitat,—¿t' agrada aquest jove?

—¡Papá!—murmura la pobra criatura roja com una rosella...

—Basta; ja comprench que sí: dintre de un més t' hi casarás.—

Y girantse cap al Emilio, li allarga la ma ab verdader entusiasme, exclamant tot conmogut:

—Vosté será un home, jove: lo seu atreviment val molt.

A. MARCH.

LO DIVORCI.

S' ha parlat més d' aquesta paraula que del mateix Cánovas

¡Divorci! ¡Lo divorci!

Véus' aquí una expressió que 'ls acadèmichs s' han descuydat de posar al diccionari en l' acepció que requereix. Se compren; fa temps que 'ls pobrets están *divorciats* ab lo sentit comú.

La deurían posar con á sinónim de felicitat.

Lo divorci es una especie d' *indult* que li arriba á un home quan están á punt de fusellarlo.

Es un gos d' aygua que 's tira al mar pera salvar al que s' está ofegant.

Se pot traduhir per un pont que 's troba en mitj d' un barranch.

Pot considerarse com una especie de *rifa* que cau sobre 'l que durant un quant temps ha tingut *número fixo*.

Pero vágin als que 'ns governan ab aquestas cosas; explíquinhoshi la conveniencia d' adoptar aquesta lley.

—¡Callin borrhagos!—los hi dirán—prou que 'ns *divorciem* del presupuesto 'l día que 'ns desbancan del poder.

De tots modos lo mon no pot seguir d' aquesta manera y un día ó altre s' ha de saludar la vinguda d' aquest senyor com á salvador y pacificador de l' humanitat.

Fássinse 'l cárrech de que un home favorecut per aquesta lley sería lo mateix que un poble potent ab los seus soberans. Lo día que s' irritan, ja n' hi ha prou y cap á casa dels pares á tornárhoshi la filla.

Una de las causas que contribuheixen á fer indispensable l' adopció d' aquesta lley, establerta en Fransa, es lo *respectable* gremi de las sogras, aquestas sangoneras del matrimoni y *causas morbosas* de l' intranquilat doméstica.

¡Las sogras!

Fixinse tant sols en una familia. Veurán com lo día del casament la pau més gran reyna en aquella casa. Dos mesos més tart, lo marit ja está mal-humorat y la dona plora. Al cap d' un any, ella ja se la campa tota sola y ell viu en companyia d' una *majordona*.

¿De qué depen aixó? De las sogras.

Ella ha influít á fi de que sa filla renyeixi ab lo marit, perque aquest moltes vegadas s' ha resistit á acompanyar del bras á la seva sogra.

Ab lo divorci establert res d' aixó succehiría. Las sogras estarían escamadas, perque al més petit disgust que proporcionessin al gendre, aquest los hi podria *retornar la mercancia*.

A las horas haurían de tallarse las unglas y en cas de volguerse esbravar tindrian de fer com la mèva que s' aconsola en ferme menjar cada dia la sopa covada y en fermho tot salabrós.

—¡Si s' establís lo divorci,—me deya l' altre dia un company—fora l' home més felis d' aquest món.

—¿Tú? ¿Qué ets casat per ventura? vaig dirli.

—¡No! ca! pero 'm *divorciaria* del amo de la casa que fa quatre mesos no 'm deixa ni á sol ri á sombra.

Pero torném á las sogras.

Una *mamá* ressentida es moltes vegadas pitjor que una pedregada. S' ha de fugir d' ella com d' un gos rabiós. La *ràbia sogresca* no está encare ben analisada; cap metje ha tingut pit per estudiarla *sobre 'l terreno*.

Dèu nos en guard' del día qu' una sogra 's fica al magí l' idea de fastidiar al gendre. Es inútil tot quant se fassi. La muller en sas mans se torna de mansa ovella, tigre feròs.

Mirin. Jo tenia un amich: un xicot que 's va casar jove y enamorat ab una dona que tenia una *mamá* molt capritxosa y ben avesada.

Un día, no sè per quin motiu, no va volguerli portar las sabatillas al peu del llit y la venjativa sogra, sentint bullir lo *virus* en sas entranyas, va demanar lo divorci per sa filla, fentli entendre que si un día 's negava á portarli las sabatillas, un altre día 's resistiria á dur banyas.

Un casat, també, va atrapar á sa muller que un día li descusía 'ls forros de la livita per ferne un casquet pèl seu pare. Sobre aquest particular se va armar un esbalot que acabá tornantsen la filla á casa 'ls seus pares y tornant la livita á casa 'l sastre.

Pero aquestas causas son insignificants comparadas ab moltes d' altres.

Las més sensibles son aquellas que á més de fer irritar al gendre buscan en la venjansa la deshonra de la familia.

¡Quántas sogras no hi ha que pera fastidiar al infelis marit que las ha desairadas, proposan relacions amorosas á sas fillas ab altres personas! Quántas no n' hi ha que inventan calumnias pera presentar al gendre culpable als ulls de tot lo món?

Empero, reconeixent aquestas causas, lo gubern calla y, protejit pèl clero que considera inspirada aquesta lley en las doctrinas dels contraris de la religió, no resolt res sobre aquest particular, tant profitós com los versos del senyor Cánovas lo día que la minyona me 'ls fa á la graella.

—¡Divorci!—pensen los capellans. Per nosaltres lo divorci consisteix en despedir la minyona lo día que no 'ns compleix.

Empero, amich d' arribar á arreglos, jo transigeixo.

Que no s' aprobi 'l divorci entre 'l marit y muller; ai cap-de-vall lo día que 's cansin ja 's trencarán lo cap mútuament; pero si que demano se dicti una lley en la que 'l capítol més essencial sigui aquest:

«Queda aprobat lo divorci entre 'ls gendres y las sogras.»

Jo serè 'l primer en solicitarlo.

JOSEPH REIG VILARDELL.

Senmana de beneficis y d' escassas novedats. Han celebrat benefici la Kupfer ab *La Gioconda* y la Leonardi ab la *Favorita*.

La Kupfer se n' ha anat de Barcelona, deixant aquí infinitas simpatías

∴ A *Novedats* ha celebrat també son benefici l' aplaudit primer actor Sr Dominici, posant una traducció italiana de *Vida alegre y muerte*

DIALECH MATRIMONIAL.

- Si tantas ganas tenía de casarse 'l teu amich, podia luscarse una dona menos lletja.
 —Noya, al menos podrà viure tranquil y segur.
 —Segur ¿de qué? ¿De tenir una dona que fassa fástich á tothom? Vaya un gust.

triste, de Echegaray. La traducció pert tota la galanura y la forsa que tè la versificació de l'obra original. Lo públich vá aplaudir molt al actor italià, qu' es al mateix temps traductor del drama.

Avants s' havia posat en aquell teatro la comedia de Sardou *Serafina*, qu' es una de las obras més interessants y atrevidas de son autor. ¡Quina devota més acabada vá fer la Tessero! ¡Y que bè vá estar en Dominicci! ¿Y en Rosaspina? ¿Y la dama jove? ¿Y en Rossa? ¡Oh! aquest vá fer un capella admirable. Total: un' obra hermosíssima y admirablement desemenyada.

∴ A Ribas també beneficis. En aquest teatro han anat de tres en tres. L' han celebrat la Tubau, la Bernal y la Guerra; totas tres han tingut aplausos y regalos en gran. La Guerra vá estrenar un monólech, primera producció del senyor D. Agustí Ferrer y Pagés, titolat *La Mamá*. Es una producció ben desenvolupada, escrita ab facilitat y plena de tochs cómicis qu' escitan la rialla, sense caure may en la xocarrería. La Guerra vá ferne una creació. Inútil dir que l' autor vá ser cridat á las taulas.

∴ Al Espanyol ha comensat Mario sas fun-

cions ab *El amigo Fritz*. De un actor com en Mario y de una obra tant coneguda á Barcelona poch n' hém de dir avuy com avuy. Esperarém que desembali l'equipatje d' obras novas que porta de Madrit

∴ Cada nit escita l' entussiasme dels concurrents del *Circo Equestre* la intrépida Miss Cabowls, despenyantse d' esquena y fent salts mortals desde la cima de una rastellera de taulas que poch á poch van augmentantse.

Un concurrent habitual me deya aquest dia:

—Lo qu' es jo cap nit hi faltó: espero 'l dia que aquesta dona 's fassa bosins, per endurme'n un tros á casa.

N. N. N.

TIPOS.

L' AUTOR NOVELL.

Sempre porta á la romana
pentinada cabellera,
y sas butxacas.. de llibres
y comedias, totas plenas.

(Pero lectors, entenemos,
no us penseu que siguin sèvas,
perque ell, jo ho asseguro.
¡no ha fet ni una mala pessa!)

Sol aná al café d' Espanya
y als companys que allí l' esperan
los hi llegeix poesias
que solen causar efecte,
puig recordo una vegada,
y de no molt llarga fetxa,
que un amich, entusiasmantse
li va tirá... una botella.

Y quant vá venir lo cólera,
contra tant terrible peste
en comptes de pendre láudano
molts..... llegian cosas sèvas.

Acostuma aná ab los cómichs,
y 'ls hi diu que té en projecte
doscentas obras al menos
entre dramas y comedias,
y que farà *grans* reformas
perque vagi bè la escena.....
(aixó sí, l' que no diu may
es, que tingui una pesseta.)

Ha estudiat filosofia,
ha llegit *Artes y Letras*
Ciencias prácticas y físicas.
(¡Ey! tot per las escubertas.)

Parla de literatura,
ab los més afamats mestres,
de política, de toros
y de mil cosas diversas.

Pero may de las xiuladas
qu' es lo que més l' interessa,
y aixó que l' pobre podria
parlarne per experiencia.

J. LAMBERT.

Van dilucidant alguns periódichs lo que va succehir al Cassino de la Plassa Real lo dia de la elecció de la Junta.

Hi havia socios que tractavan de volcar á don Francisco, y aquest Sr. y 'ls sèus amichs, sense dir res á ningú, á istil de frare, ¿quina te 'n fan?

Agafan las llistas de socios, miran cuidadosament los qu' estóvan endarrerits de mesadas, y

després de posar al corrent als sèus partidaris, donan de baixa als enemichs.

Aixó sí, durant l' elecció va haverhi l' escándol *hache*.

Fins un socio va atrevirse á tractar á D. Francisco de *alcalde de monterilla*.

¡Ay Senyor! Diguin que per aquesta mena de gent l' olla del presupuesto s' ha tornat un' *olla de grills*.

Un individuo derrotat, volia presentar una proposició demanant que alguns dels individuos que més van distingirse en aquesta campanya de renovació de la Junta, en lloch de portar lo nom de socios, portessin lo nom de *sucios*.

Se troba á Madrit lo conegut artista en joyeria y argenteria D. Joseph Santafé, que se 'n ha endut alguns de sos treballs á fi d' exposarlos en aquella ciutat.

No duptém que cridarán molt la atenció del públich.

Y aixís veurán los madrilenys que si ells son capassos de fer tractats de comers, nosaltres, en cambi, sabém fer cosas més bonas y més agradables.

Una noticia trista.

Ha mort á l' edat de 22 anys, y quan n' hi faltava tant sols un per terminar la carrera de Medicina, 'l Sr. D. Pere Lluís, que havia honrat varias vegadas las columnas de aquest periódich, ab notables articles humorístichs que firmava ab lo pseudónim de *Mister Johnson*.

Unim nostre dolor al de la desconsalada familia del difunt, que possehia condicions de inteligencia y de bondat que 'l feyan apreciable en tots conceptes.

Pescat en lo Passeig de Gracia:

—¿Quí vè are al Teatro Espanyol? pregunta la senyora.

Y 'l marit respon ab rapidés:

—La companyia de Emilio Mario.

Ella estranyada:

—De *Abril y Mayo*. ¡Si ja som al juny!

Preparinse que ho diu *Lo Brusi*:

Han comensat ja 'ls treballs per erigir sobre la cima del Tibi-Dabo una capella dedicada al Sagrat Cor.

Pero escoltin ¿y á costat de la capella, no serà hò posarhi una bona fonda?

Perque, «á Dios rogando y al estómago contentando.»

Lo mateix diari dona compte de haverse establert en l' iglesia del Pi una confraria titolada: *Asociacion de la felicitacion sabatina*.

¿Sabatina? ¡Vaya un nom més raro!

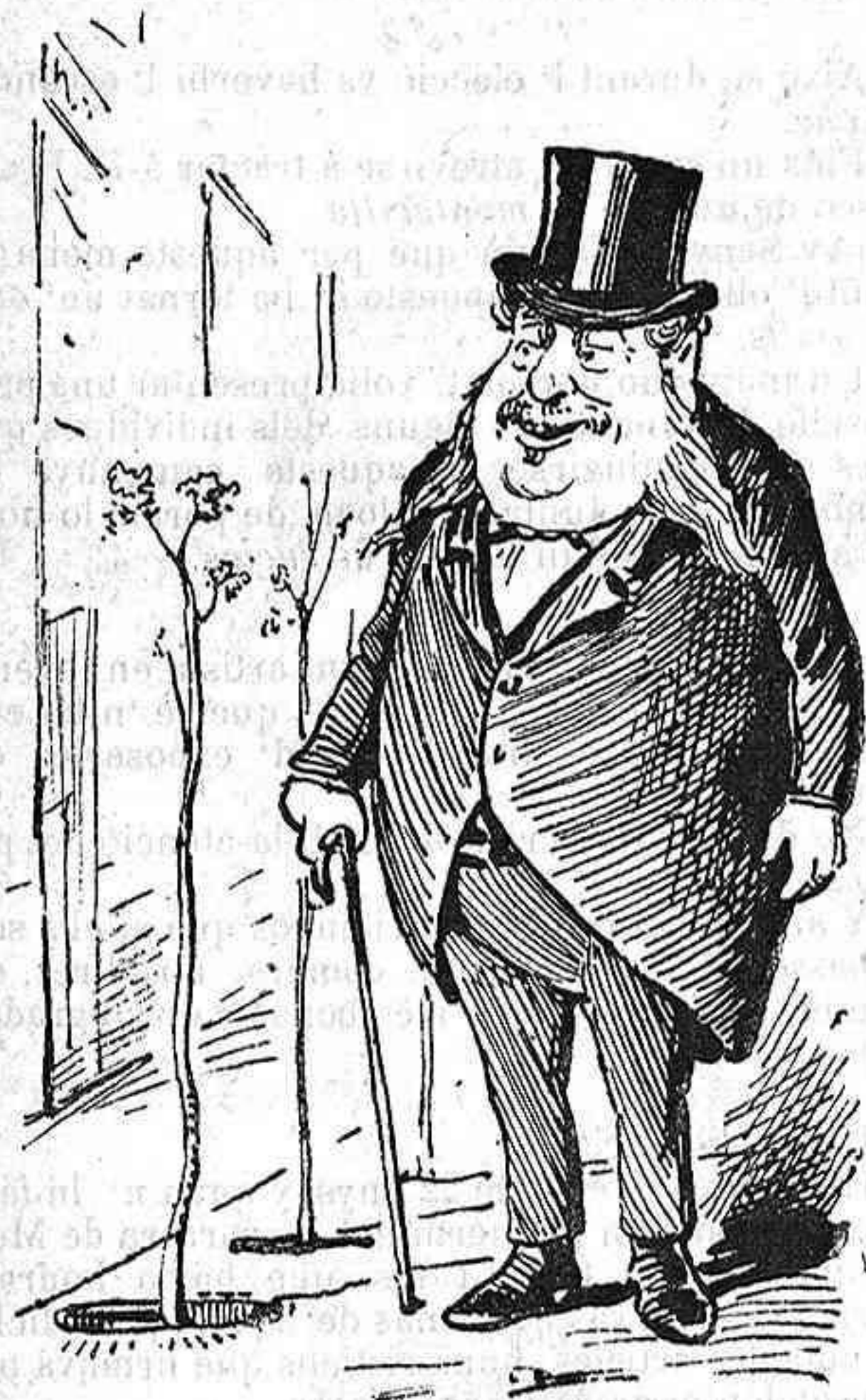
Un carlí d' *armas tomar*, deya aquest dia:

—¿No hauria valgut més ferla *espanyina*?

L' excursió artistica feta á Mataró per la companyia de D. Anton Tutau va cridar molt l' atenció de aquella ciutat. Tres funcions, tres plens y de aplausos no 'n vulgan més.

Ahir va treballar la companyia á Sabadell; diumenje hi torna, y desde 'l dilluns, dia 6, al diumenje de Pasqua, treballará á Reus.

L' AMO DEL CARRER DE PELAYO.

Al últim ha lograt lo que volia Quan passa pèl seu carrer ell es més alt que 'ls arbres.

Lo colegi d' advocats de Barcelona ha elegit patró del gremi á Sant Raimundo.

No sè á qui compadeixe més: si á Sant Raimundo ó als advocats.

Una gran noticia.

Millor dit; una noticia sobre grans assumptos.

O més ben dit encara; una noticia sobre 'ls assumptos d' uns grans personatjes.

Los gegants de ca la Ciutat tenen la cara á punt de solfa: vol dir que han rebut ja la capa de barnís anual y que sols falta vestirlos per comensar á fer de la sèvas.

Per cert que sobre aixó dels seus trajes, sembla que hi ha gran marejada en la corporació municipal.

Un concejal volia que 'ls vestissin de criatures, per festejar degudament certs aconteixements.

Un altre demanava que 'ls fessin un traje de societat; es á dir, pantalons y frach pèl gegant, y vestit negre de seda ó vellut per la gegantesa.

Finalment, un tercer opinava qu' era millor ferlos sortir en camisa, com una especie de exposició de la situació actual de Barcelona.

Al últim sembla que s' ha decidit ferlos sortir com l' any passat.

Si m' ho preguntessin á mí, demanaria que no sortissin de cap modo.

¿No 'ls sembla que seria lo millor?

Llegeixo en un periódich:

«Aquest dia va ser detingut un subjecte que havia fugit del *Arca de Noé* sense pagar»

Ja sabia jo que al Arca de Noé hi havia animals de tota especie; lo que no sabia es que també n' hi haguessen d' aquestos que no pagan lo gasto que fan.

Los pobres ja s' han acabat. O quan menos s' ha acabat lo dret de fer de pobre.

L' últim dia del més passat, en que acabava la llicencia para exercir l' ofici, un pobre demanava caritat en aquestos termes:

«Gran liquidació: s' admeten limosnas ab gran rebaixa, per cessar en lo negoci.»

Es verdaderament escandalós lo qu' está passant ab los robos.

No hi ha dia que 'ls periódichs no registrin varios fets que proban l' audacia dels lladres y 'l lamentable estat á que havém arribat en aquesta materia.

Gallinas, coloms, rellotjes, roba dels terrats..... res escapa á la voracitat insaciable dels deixebles de Caco.

Lo millor dia s' embutxacan un polisson ab sabre y tot.

Potser llavoras la policia s' ho miraria ab més empenyo.

¡Ah! ¿qué no ho saben?

S' acosta 'l fi del món.

Y aquesta vegada diu que va de veras.

Un astrólech célebre, Nostradamus, va profetisar que l' any en que Corpus y Sant Joan s' ensopeguessin en lo mateix dia, lo món se 'n aniria á can Pistras, ab tot l' aparato que requereix tant interessant argument.

Y aquest any per desgracia la fatal coincidencia va á realisar-se.

Con que, ja ho saben: si han d' estrenar algun vestit, ja cal que s' espavilin, perque sinó se 'n anirán al altre barri sense poguerlo aprofitar, y després los seus heréus no sabrán qué ferne.

Y si algú 'ls déu diners, procurin cobrarlos desseguida, si no volen exposarse á pérdrels irremisiblement.

Ha aparegut lo *mildew* en varias vinyas.

Ja ho diu lo ditxo: «de todo hay en la viña del Señor.»

Hasta *mildew*.

La banda-orquesta municipal ha adquirit la música de todas las marxas reals de Europa.

Mes val que marxin que no pas que vingan.

Respecte á aquesta mena de música, jo tinch lo mateix gust que aquel filarmónich que deya:

—La marxa real que á mí m' agrada més es la que va tocarse á Espanya 'l dia 29 de setembre de 1868.

Una noticia:

Notre Dame de Lourdes s' ha perdut.

Pero no 's pensin que siga aquella verge miraculosa ab la qual guanyan tants quartós los francesos.

Lo que se 'n ha anat á pico es una goleta francesa que porta 'l nom de la citada verge.

Refrán corretjit:

«Fiat en la Verge y no vigilis.»

L' extrém de la habilitat per un sastre: ¿saben quin es?

—Cusir una mànega d' aygua á una livita de panyo.

Histórich:

En Manelet s' havia fet malbé tota la fortuna que havia hereditat dels seus pares y lo pitjor encare es que després de aquesta desgracia de interessos va caure malalt.

—¿Qué tens? li preguntava un amich.

—No ho sè: hi anat á consultar sis ó set metjes y tots m' han dit que *no tinch res*.

L' amich:

—¡Fort! Perque t' ho feyas mal bè.

Era la semana santa y 'l capellá de un presiri, afanyós de conmuere als penats, los hi explicava 'ls misteris de la passió y mort de Jesucrist.

En aixó un presidari tractava d' escaparse, quan se 'n adona un cabo y li diu:

—¿Qu' es aixó? ¿Volías fugir?

—No, la veritat, respongué 'l presidari: no tenia tal intent; las llástimas que conta aquest bon predicador m' afectan molt y me 'n anava per no sentir-las.

Un marit gelós fa jurar á la seva dona que 's matará de un tiro en lo moment mateix en qu' ell se mori.

Al sendemá fa testament sense deixarli ni un céntim.

—¿Es posible, diu la dona, y á mí que 'm deixas?

—¿A tú? ¿Y quina falta t' ha de fer? ¿No m' has jurat?...

—Sí: hi jurat tirarme un tiro davant del teu cadáver; però ¿y si per casualitat no 'm toco?

Un advocat bunyol, que s' havia encarregat de defensar á un acusat pèl qual demanava 'l fiscal pena de la vida, estava explicant á un amich seu los arguments de que pensava valerse per salvarlo.

—Y l' amich va comensar á murmurar en véu baixa.

—¿Y are que fas? va preguntarli l' oficial.

—¿Qué vols que fassa? Dich un pare nostre per l' ànima del difunt.

Mirantse un sortidor preguntava un cert subjecte, aficionat á buscar l' etimología de totas las cosas:

—¿De ahónt procedirán los peixos vermells?

—De ahont vols que procedeixin, li va respondre un seu company: del mar Roig.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ra-mo-ne-ta*.

2. ID. 2.ª—*Ca-laf*.

3. MUDANSA.—*Cas-Cos-Cus*.

4. CONVERSA.—*Mataró*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Francés*.
6. ROMBO.—

B
M E L
M E R L A
B E R L I N A
L L I M A
A N A
A

7. TRENCA-CLOSCAS.—*Antillas*.
8. GEROGLÍFICH.—*Las begudas causan rahons*.

XARADAS.

I.

Vocal es prima,
dos, consonant,
hu-quarta es noya
que 'm te prendat.
Busca en los neos
la tres y quart
y es fruita bona
lo mèu total.

UN EUROPEO.

II.

Lo quí tè molta primera
no pot estar molt segona:
aixó vaig dir á una dona
que filla de Total era.

JENANI.

CONVERSA.

—T' estimo tant, Angeleta,
que ho daría tot per tú.

—¿Vols dir?

—Ho tens ben segú,
quan veig ta hermosa boqueta.....

—No parlis més.

—¿Qué vols dí?

—So casada.

—¡Aquesta es bona!

¿y ab quí?

—Rumía una estona
que 'ls dos ho havém dit aquí.

J. STARAMSA.

ROMBO.

. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .
. . .

Vertical y horisontal: 1.ª ratlla, consonant.—2.ª Tots ne tenim.—3.ª No agrada á ningü.—4.ª Una plegaria.—5.ª Poble catalá.—6.ª En lo cabell.—7.ª Vocal.

S. U. S. T.

GEROGLÍFICH.

I

1886

T

CCC

LXV

DI

I

L. SARRERAC.

LA MODA A TRAVÉS DEL TEMPS.

1830.—Tota la roba á las mánegas.

1850.—Tota á las faldillas.

1886.—Tota al detrás.

TRENCA-CLOSCAS.
CA TREU LA CENDRA.

Combinar ab aquestas lletras lo títol de un drama catalá.

J. ASMARATS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayentli cada vegada una lletra del seu davant, dongui 'ls següents resultats: 1.ª Utensili de cuyna.—2.ª Ne tè tot aucell —3.ª Nota musical.—4.ª Vocal.

A. BOIX ZORBILLISTA.

VUYTS Y NOUS
COLECCIÓ DE POESÍAS PER

C. GUMÁ

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma.
Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.